

ΠΕΤΡΟΣ ΛΟΥΚΑΣ — ΛΟΥΙΖΑ ΜΙΣΣΕΛ

Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τῆς διασημοῦ Λουίζης Μισέλ ἥτις ὡς γνωστὸν μικρὸν ἐδέησε νὰ δολοφονηθῇ ἐσχάτως ἐν Ἀθήρῃ ὑπὸ τοῦ Πέτρου Λουκά ἐν τὴν εἰκόνα αὐταύτης δημοσιεύομεν.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Μᾶς ἐγέλασεν, ὡς ἔαν ἦτο ἰδρυτὴς ἀνωνύμου ἢ δυσωνύμου τινὸς ἐταιρείας. Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μᾶς μετέφε-
ρεν εἰς τὴν ἀνοιξιν κίφνιδίως, ὡς ἀπιστος ἐραστής, μὲ τὸ
ψυχρὸς τοῦ καὶ τὰς βροχὰς τοῦ μᾶς μετέφερεν πάλιν εἰς
τὸν χειμῶνα. Ἐκλήθησαν λοιπὸν πάλιν εἰς τὴν ἐνεργὴν
ὕπηρεσίαν οἱ ἐπενδύται καὶ τὰ βουρνούλια, ἡ δὲ ρίς τοῦ
κ. Λομβάρδου, τὸ μεγαλειότερον καὶ ἀκριθέστερον καθ' ἡ-
μᾶς τῶν θερμομέτρων, δεικνύει πάλιν θερμοκρασίαν ὑπὸ τὸ
μηδέν.

*

Τὰ πολιτικὰ ὁμῶς δὲν δεικνύουσιν ἀστασίαν. Ἐγέ-
νοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου», καθ' ἃ ἐξε-
φωνήθησαν τρεῖς λόγοι καὶ ἐκλάπησαν τρία ὠρολόγια, ὡς
ἀποδοκιμασία κατὰ τῆς κυβερνητικῆς Ὁρας.

*

Δὲν εἶνε τὸ κακὸν ὅτι ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις εἰς πολιτικὸς
σύλλογος χρησιμεύων διὰ τὰ ἐπαναστατικὰ γυμνάσματα
τοῦ κ. Λεβίδου, τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι θ' ἀρχίσουν καὶ ὁ Βῶλος
καὶ αἱ Πάτραι καὶ ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι νὰ ἰδρῦσιν καὶ αὐ-
ταὶ πολιτικοὺς συλλόγους κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ
ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ χειρότερον θὰ εἶνε ὅτι ὅλη ἡ Ἑλλάς
θὰ φαίνεται συλλογισμένη. . . ἐνῶ δὲν θὰ εἶνε.

*

Ἐν Πάτραις εἶχον συλλαλητήριον, ὃχι διὰ πολιτικοὺς
λόγους, ἀλλὰ διὰ τὰ λιμενικά. Οἱ Πατρεῖς ζητοῦσι λι-
μένα σωτηρίας ἀπὸ τὸν κ. Μανιάκ, ὅστις διὰ τῶν πρωτο-
φανῶν καὶ παραδόξων αἰτήσεών του κινδυνεύει καὶ αὐτὸς
καὶ τοὺς ἄλλους νὰ καταστήσῃ μανιακοὺς.

*

Εἰς τὴν παρὰ τὰ σύνορα θέσιν Μάτι ἀπεφασίσθη νὰ
στηθῇ ἐπιμνημόσυνος στήλη διὰ τοὺς κατὰ τὰς τελευ-
ταίας συμπλοκάς γενναίως πεσόντας. Πολλοὶ δὲν εὗρον
τὴν τοποθεσίαν ταύτην κατάλληλον καὶ προέτειναν τὸ
Γκριτζόβαλι ἢ τὴν Μελούναν, οἱ προτιμήσαντες ὁμῶς
τὴν θέσιν Μάτι νομίζομεν, ὅτι κάλλιστα ἐπραξαν, ἀφοῦ ἐ-
κείθεν θὰ φαίνεται πανταχόθεν καὶ οὕτω θὰ εἶνε σιὸ μάτι
τῶν Τούρκων.

*

Φαίνεται ὅτι καὶ αἱ μετὰ τοῦ Μαυροβουνίου σχέσεις
ἡμῶν εἶνε ὀμαλᾶι, ἀφοῦ παρασημοφορεῖ πολλοὺς ἐξ ἡμῶν
μὲ τὸ παράσημον Τακόβο. Ἐὰν δὲν εἶνε τοῦτο, βεβαίως
θὰ τὸ πρᾶττον πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς Ἀστυνομίας μας, ἥ-
τις ἀνέχεται τσακῦτα χαρτοπαίγνια· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει τὸ παράσημον ἔπραπε νὰ δοθῇ εἰς τὸν κ. Σου-
ρῆν, ὅστις καὶ ἀρρωστος . . . δὲν παύει νὰ τακόβῃ.

*

Καὶ μία πρᾶξις, ἥτις παρατηρήθη πολὺ:
Εὐθύς ὡς ὁ κ. Χαλκιδάκης διωρίσθη τμηματάρχης
τῆς κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως, κατήγγησε τὸ ἐν Χαλκιο-
πούλει δημοτικὸν Σχολεῖον.

*Αστὺς

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Α'

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Καὶ πάλιν ὁ ἥρωισμὸς κ' ἡ φουστανέλα πάλιν
Εἰς τὴν διὰ πασῶν.

Ὁ κύριος Κυργούσιος πρὸς ἐκπληξιν μεγάλην
Καὶ πάντων καὶ πασῶν

Ξεθάφτει ἀπὸ τὰ ἱερὰ ὅστ' αὐτῶν προπατόρων
Τὸν Ὀδυσσεὺς τὸν κλεινὸν καὶ τῆς Γραβίας τὸ Χάνι,
Κι' ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ζητεῖ εὐγνωμοσύνης φόρον...
Ὅμως ὁ Ἕλλην, κύριε, ποτέ του δὲν τὰ χάνει.
Ἐὰν ἀκριβὲς τοῦ φαίνεται, ἔσ' ἀκριβὲς τὸ βλέπει
Γιὰ ἓνα μνημεῖον μοναχὰ νὰ δώσῃ ἀπὸ τὴν τσέπη.
Μὰ γιὰ τὸ Χάνι ἀνέξοδα χίλια λαμπρὰ μνημεῖα
Χτίζει μὲ ἄσθρα, προτροπὰς, κ' ἡρωοελεγεία.
Κ' ἡ ἐθνικὴ μας ποίησις θαυματοργεῖ κ' ἐκείνη,
Τὸν Παρθενῶνα ἔς τὴν στιγμήν τὸν κάνει... ἀδριάντα
Καὶ μεσ' ἐς τὸ Χάνι τῆς Γραβίας τὸν φέρνει καὶ τὸν στήνει!
Κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς πληροῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.
Καὶ μόλις ὁ Χαλκήλυπτος εὐρέθηκ' ἐκεῖ κάτω,
Νᾶ! κ' οἱ σκαφτιάδες βρίζουνε, πετοῦν τὰ κόκκαλά του,
Καὶ, μὰ τὰς ἱερὰς σκιάς, τῶν θεῶν μας προγόνων,
Τὸν ἐκδικοῦντ' ὡς Ἕλληνες τοῦ Διάρχου μας τὸν φόνον.

Β'

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

«Ἡ Ἐπανάστασις προχωρεῖ
Κόκκινον σκοῦρον φέρει ὡς στέμμα.
Καὶ πνέει φλόγας, καὶ σταῖζει αἷμα,
Καὶ ἀνατέλλουν δόξης καιροί.

Ἡ Ἐπανάστασις προχωρεῖ.
Κ' εἰς τὰς Ἀθήνας φιλοξενεῖται.
Τρέμετε, τύραννοι δολεροί.
Τρέμετε, παῖδες Ἑλλήνων ἴτε!

Ἡ Ἐπανάστασις προχωρεῖ,
Φεύγουν ὁ Κόμοδος καὶ ὁ Νέρων,
Καὶ τὴν πατρίδα δορυφορεῖ
Φάλκις Δαντώνων καὶ Ροβεσπιέρων.

Καὶ πίπτουν θύματα, — τί ὀργή! —
Οἱ ἀδιάφοροί κ' οἱ προδόται,
Κ' οἱ ἀλαζόνες πρωθυπουργοί
Γίνονται λοῦστροι καὶ ἰδιῶται,

Καὶ τοῦ Φεραίου ἡ προτομὴ
Ζωογονεῖται ἡ μαρμαρίνη
Καὶ εὐλογοῦσα μας, ἐν ὀρμῇ
Ὑμνοὺς θουρίους κ' αὐτὴ προχύνει!»

Οὕτω κραυγάζει μετὰ φωνῶν
Καὶ παραφύρων καὶ διατόρων
Σύλλογος νέος τῶν Ἀθηναίων
Διὰ τοῦ στόματός τῶν ρητόρων.

Προβάλλει σύννεφον μελανόν,
Καὶ ἀντικρούει λεύκη τὴν ψεύκην,

Χάλαζαν ρίπτει καὶ κεραυνόν,
Καὶ βαρυκρούει πεύκη τὴν λεύκην.

Καὶ τοῦ Φεραίου ἡ προτομή,
"Πτεῖς ἀκούει καὶ περιβλέπει
"Αὐτὸ τοῦ Βήματος ἐν τιμῇ
Τὰ γαῦρα πλήθη, τὰ λαῦρα ἔπη,
"Εὐφ' τὸ οἶκημα ἡ βοή
Καὶ τὰς ὕλους του συνταράσσει,
Ζωογονεῖται καὶ — ὦ θεοί! —
"Απὸ τὰ γέλοια πάει νὰ σκάσῃ!

Χορὸς Μυράμευσις

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΟΛΥΛΟΓΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΙΑΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ

Οἱ θαμῶνες τοῦ παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν κήπου ἀπὸ τῆς κατάργησως τῶν ἐπαρχείων εὐχαρίστως εἶδον προστιθέμενον εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν των καὶ τὸν κ. Πολύλογον, γραμματέα τὸ πρῶτον εἰρηνοδικεῖον πολίχνης τινός, τὴν ὑποῖαν αἱ στοιχειώδεις γεωγραφίαι ἀπηξίωσαν ν' ἀναφέρωσι καὶ εἶτα γραφῆα πρώτης τάξεως καταργηθέντος ἐπαρχείου. Τὸ ἐπώνυμον τοῦ κ. Πολύλογου δὲν εἶχε ἐξ ἀρχῆς οὕτω θὰ ἔφερε πιθανώτατα ἕτερον λήγον εἰς ποῦλος καὶ δεικνύον τὴν Πελοποννησιακὴν καταγωγὴν του, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιν μας δὲν ἐπιμένομεν οὐδόλως ἐννοοῦντες νὰ παραχαράξωμεν τὴν ἱστορίαν· τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ νεώτερον ἐπώνυμον ἐμκρύρει εὐσυνειδήτως τὴν ιδιότητά τοῦ ἀπολυθέντος γραφέως.

Ὁ κ. Πολύλογος ἦτο ἰσχνὸς ὅσον καὶ ἡ ἰσχνωτέρη τῶν ἐπτὰ ἀγελάδων τὰς ὑποῖας εἶδε κατ' ὄναρ ὁ Φερκῶ, ὅπως δὲ ἡ ἐμφάνισις ἐκείνων ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῶν τότε ὀνειροκριτῶν ὡς τραγὸν σημεῖον τοῦ μέλλοντος νὰ καταλάβῃ τὴν χώραν λιμοῦ, οὕτω καὶ ἡ ὄψις τοῦ κ. Πολύλογου ἦτο ἀπόδειξις ἀναμφισβήτητος τῆς ἀπεικταίας στομαχικῆς καταστάσεως ἐν ᾗ πρὸ πολλοῦ διατέλει οὗτος. Χωρὶς νὰ θέλωμεν ὅπως ὑποτιμηθῇ ἡ περὶ τὸ νηστεύειν ἀγαθὴ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Τάνερ ἰσχυρίζομεθα, ὅτι ὁ κ. Πολύλογος ἠδύνετο ἕνεκα τῆς συνήθειας νὰ ὑπερβῇ καὶ τὸ τεσσπρακονθήμερον δίαιτημα κατὰ τὸ ὅποιον ἐνήστευσεν ἐκεῖνος.

Καὶ εὐλόγως ἀφοῦ ἡ συνήθεια εἶνε δευτέρη φύσις!

Ὁ ἀναξιοπαθὴς ἦρως μας ἔφερεν ἐπὶ τῆς κολουροκωνικῆς αὐτοῦ κεφαλῆς μέλανα πῖλον, τὸν ὅποιον εἶχε σχεδὸν λευκάνει ἡ μακρὰ πάροδος τοῦ χρόνου καὶ ἡ εὐσυνειδήτος ὑπηρεσία, ἐπενδύτην τοῦ ὁποῖου ἀστόργως ὁ κύριός του δὲν ἐώρτασε τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα, καὶ περισκελίδα μετ' ἀκκατονομάστου ἀναιδείας ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῆς μέρη νὰ φαίνωνται ἀγερῶχος προκύπτοντα τὰ ἀμφιβόλου λευκότητος ὑποκάμισα τοῦ κ. Πολύλογου. Περί τῶν ὑποδημάτων οὐδὲ λόγος νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ ἦλθον εἰς διάζευξιν μετὰ τῆς κοσμιότη-

τος καὶ εἰς τεταμέναις σχέσεις μετὰ τοῦ κατόχου αὐτῶν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις τοῦ κ. Πολύλογου. Ἡσθάνετο ἀσθεστον μῖσος κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδίως κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τῆς, οἵτινες εἶχον τὴν χειρίστην συνήθειαν νὰ ἐξέρχωνται τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς ἐκ τοῦ κεντρικοῦ Ταμείου, τοῦ ἀπηγορευμένου τούτου εἰς αὐτὸν Παραδείσου, κρατοῦντες χαρτονομίσματα ἢ μετὰ περιπαθείας τοποθετοῦντες αὐτὰ εἰς χρηματοφυλάκιον. Κατὰ τὸν κ. Πολύλογον, ὅστις εἶχεν ἡμιστὰ πλουτολογικὰς γνώσεις οἱ φόροι εἶνε βαρεῖς καὶ δυσβάστακτοι — τοιοῦτοι δ' ἐγένοντο ἰδίως μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἐπαρχείου εἰς ὃ ὑπηρετεῖ — ὁ στρατὸς εὐρίσκεται ἐν ἐσχάτῃ παραλυσίᾳ, τὸ ναυτικὸν κατεστράφη, ἡ παιδεία, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐλαχίστας σχέσεις, τῷ ἐφαίνετο παρημελημένη καὶ τὸ πᾶν συντρέχον εἰς καταστοφὴν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου Ἔθνους. Τὰς πολιτικὰς του ταύτας πεποιθήσεις δὲν ἐδίσταζε πρότερον νὰ ἐκφέρῃ δημοσίᾳ καὶ μετὰ τόνου ἐκκλησιαστικοῦ ρήτορος, ἀλλ' ἀφ' ὅτου εἰς ἐκ τῶν ἀστυνόμων τῷ ἀπέδειξε τετραγωνικῶς τὴν δυσάρεστον σχέσιν, ἥτις δύνετα νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῆς ἀρχείως τοῦ ὑβρίζοντος τὴν Κυβέρνησιν καὶ τῆς ράβδου τοῦ ἀστυνόμου, ὁ κ. Πολύλογος συνετῶς φερόμενος, ὅταν ὁμιλῇ ἤδη περὶ τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων, καταβιβάζει τὴν φωνὴν του καὶ ἐπιμελῶς κρατᾷ περὶ. Οὐχ ἥττον ἐξακολουθεῖ μένων πιστὸς στρατιώτης εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἀφοῦ αἱ ιδέαι του δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὰς ιδέας τῆς Κυβερνήσεως ἐξακολουθούσης νὰ μὴ τὸν διορίξῃ.

Ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἕνεκα τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ἡ λόγῳ ἀντιπολιτεύσεως ὁ κ. Πολύλογος ἐπροτίμησε νὰ ἐκλέξῃ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ εἰς τὸ Χάνι τοῦ Ντε/ήγριακη. Πολλοί, ἐν οἷς καὶ ὁ ἴδιος, ἰσχυρίζονται τὸ δεύτερον, ἀλλοὶ ὅμως, ἐν οἷς καὶ ὁ ἰδιοκτήτης, διαβλέπουσιν οἰκονομικὰς δυσχερείας. Εἰς ἡμᾶς τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον, διότι σιθόμεθα ἐξ ἴσου καὶ τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας ἐκάστου. Ὅπως δὲ ὁ κ. Πολύλογος εἶνε βέβαιον, ὅτι διητᾷτο εἰς τὸ Χάνι τοῦτο ἐντὸς δωματίου εἰς τὸ ὅποιον ἐξάπαντος ἡ ἀειπαρθένος Μαρὶα δὲν θὰ ἠνείχετο νὰ γεννήσῃ τὸν ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων γεννηθέντα τὸν Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις ὁ κ. Πολύλογος ἔμενε καὶ ἦτο λίαν εὐχαριστημένος... ὁσάκις δὲν τοῦ ἐζητεῖτο τὸ ἐνοίκιον παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου. Τὴν πρωίαν ἐγειρόμενος ἐνωρὶς ἀναγίνωσκεν ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῆς προηγουμένης, τὰς ὁποίας τὴν ἐσπέραν ἐλάμβανε ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ καφενείου· μετὰ τοῦτο ἐνεδύετο καὶ ἀπῆρχετο περὶ τὴν δεκάτην πρωινήν σκεπτόμενος, ἂν πρέπει νὰ εἴῃ τις ἢ νὰ μὴ εἴῃ καὶ πολλὰ διανοοῦμενος μετὰ τὰς σχέδια εἴτε περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας, εἴτε περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ. Τὴν ἐσπέραν ἐπανήρχετο λίαν ἄργα καὶ ἰδίως ἔπραττε τοῦτο περὶ τὸ τέλος ἐκάστου μηνός.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ κ. Πολύλογος ἀνέγνω ἐν τῇ «Πρωίᾳ» τὴν σύστασιν τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου» καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτῆς ἀρθρα δι' ὧν παρορμῶντο νὰ ἐγγραφῶσι μέλη οἱ πολῖται ἐκεῖνοι, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ἡ πατρίς κινδυνεύει. Καὶ αὐτὸς διέβλεπε τοῦτο, ἀλλ' ἔβλεπε συνάμα, ὅτι διὰ νὰ συντελέσῃ τις εἰς ἀποσώβησιν τοῦ κιν-